

1) Ὁ μὴ ἔχων σφραγίδα, ὁ μὴ σφραγισμένος ἐνθ. ἀν.: *Ἐγγραφο ἀσφράγιστο. Πρόσφορο ἀσφράγιστο σύνηθ.* 2) Ὁ μὴ κεκλεισμένος μὲ σφραγίδα, ἀνοιχτὸς ἐνθ' ἀν.: *Γράμμα - δέμα - φάκελο ἀσφράγιστο. Ἀσφράγιστο κουτί - μπουκάλι κττ. σύνηθ. Συνών. ἀβούλλωτος 2.* 3) Ὁ μὴ ἐμφραχθεὶς διὰ στερεοῦ μίγματος, ἐπὶ ἐφθαρμένου ὀδόντος σύνηθ.: *Δόντι ἀσφράγιστο.*

ἀσφυξία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *ἀσφυξία*.

1) Ἡ παῦσις τῆς λειτουργίας τῆς ἀναπνοῆς δι' ἔλλειψιν ὀξυγόνου, περισσεΐαν ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἢ τοξικῶν ἀερίων ἢ δι' ἐμφραξιν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων σύνηθ.: *Ὁ δεῖνα ἔπαθε - πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία.* 2) Στενοχωρία ἐκ συνωστισμοῦ εἰς κλειστὸν χώρον σύνηθ.: *Μᾶς ἐπῆσσε ἀσφυξία ἐδῶ μέσα. Ἦταν κόσμος πολὺς, ἀσφυξία.*

ἀσφύριχτος ἐπίθ. (I) πολλαχ. ἀσφύριστος *Λεξ. Περίδ. ἀσούριχτους Μακεδ.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφυριχτός < σφυρίζω.

1) Ὁ μὴ συριχθεὶς ἐνθ. ἀν. 2) Ὁ μὴ καταγελασθεὶς πολλαχ.

ἀσφύριχτος ἐπίθ. (II) ἀμάρτ. ἀσπύριχτος Πόντ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφυριχτός < σφυρίζω = σφυρηλατῶ.

Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν τελευταίαν διὰ σφυρηλασίας ἐπεξεργασίαν, ἐπὶ χαλκίνου σκεύους: *Τὸ χαλκὸν ἀκόμαν ἀσφύριχτον ἐν' (χαλκὸν = καζάνι).*

ἄσχετα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄσχετος*.

Ἀσχέτως, ἀνεξαρτήτως: *Μιλάει ἄσχετα μὲ τὴν ὑπόθεσι.*

ἄσχετος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄσχετος*.

1) Ὁ μὴ ἔχων σχέσιν πρὸς τι, ὁ ξένος πρὸς τι: *Αὐτὸ ποῦ λές εἶναι ἄσχετο μὲ τὸ ζήτημα. Ἀσχετο τί θὰ κάμω ἐγὼ (ἄλλο ζήτημα κτλ.)* 2) Ὁ μὴ συναναστρεφόμενος πρὸς τινα, ὁ μὴ ἔχων κοινωνικὰς σχέσεις: *Εἴμαστε ἄσχετοι μὲ τοὺς γείτονές μας - μὲ τὴ δεῖνα οἰκογένεια.*

ἀσωθύρυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσουθύρυστους Λέσβ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωθύρυστος < σωθύριάζω.

Τόπος ἀπερίφρακτος, ἀκατάλληλος νὰ γίνῃ σωθύρι, ἦτοι περιτειχισμένον κτῆμα.

ἀσωλάγυστος ἐπίθ. Κῶς.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωλαγυστος < σωλαγιάζω.

Ὁ μὴ ἡσυχάζων. Συνών. ἀσύχαστος 1.

ἀσώματος ἐπίθ. Προπ. (Μηχαν.) ἀσώματοι οἱ, σύνηθ. Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀσώματος*.

1) Ὁ μὴ ἔχων σῶμα, ὁ ἄνευ σώματος Προπ. (Μηχαν.): *Αἶνιγμ. Ὁρατὸς κί ἀσώματος ἀπ' τὴ γῆ σηκώνεται κί ἀπάνω ἀνεβαίνει (ὁ ἀτμός) Μηχαν.* 2) Πληθ. οὐσ., οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν σύνηθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσώματος Κάρπ. Κρήτ. Κύپر. Κῶς Λέσβ. Πάτρ. Ρόδ. Χίος Ἀσώματος Λέσβ. Σκίαθ. Ἀσώματος Σκῦρ. Ἀσώματοι Αἴγιν. Κρήτ. Ἀσώματα Μακεδ. Ἀνεσώματος Χίος (Ὁλυμπ.)

ἀσωντύμαστος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωντυμαστος < σωντυμάζω.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἐνδοθεν ἐπένδυσιν, ὁ μὴ ἔχων ἀσάρι: *Φόρεμα ἀσωντύμαστο. Συνών. ἀσάριωτος, ἀσωπάν- νιστος, ἀφοδράριστος.* 2) Ὁ μὴ περιβεβλημένος ἔσωθεν μὲ σινδόνα: *Πάπλωμα ἀσωντύμαστο. Συνών. ἀκα- πλάντιστος 1, ἀσεντόνιστος.*

ἀσωπάννιστος ἐπίθ. *Λεξ. Αἰν.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωπαννιστος < σωπαννιάζω.

Ἀσωντύμαστος 1, ὁ ἰδ.

ἀσώπαστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. — *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσώπαστος*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Χωρὶς σιωπὴν, ἀσιγήτως.

ἀσώπαστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσώπαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀσώπαστος Ἡπ. ἀσώπαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώπαστος < σωπάζω.

1) Ὁ μὴ σιωπῶν, ἀσιγήτως σύνηθ.: *Ἀσώπαστος ἄνθρω- πος, ποτὲ δὲ σωπαίνει σύνηθ. || Ἀσμ.*

Σιγὰ κ' ἐσεῖς, ἀσώπαστα τρελλοχελιδονάκια

Μύκ. — Ποίημ.

Ὑπνος βαθὺς ἐκοίμισε τ' ἀσώπαστό μου κλάμα

ΜΖώτ. Ἀφιέρ. 16

Καὶ τῆς κρυφῆς λαχτάρας μου ἡ ἀσώπαστη φωνή

ΜΤσιριμώκ. Σονέττ. 5. β) Ὁ διαρκῶς κλαυθμυρίζων, ἐπὶ νηπίου *Λεξ. Δημητρ.*: *Βγάνει δόντι κ' εἶναι ἀσώπαστο.*

γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σιωπήσῃ Νάξ.: *Θὰ σὲ κάνω ἀσώπαστο 'ς τὸ ξύλο!* 2) Ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος πολλαχ.: *Ἀσώπαστος ἀέρας. Ἀσώπαστη βουὴ πολλαχ. Ἐχτρα ἀσώπαστη ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 16 — Ποίημ.*

Γνώρισα μὲ θλίψι μέσα μου, | θλίψι ἀσώπαστη, μεγάλη ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 50.

ἀσώρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀσέρευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώρευτος < σωρεύω, παρ' ὁ καὶ σερεύω.

Ὁ μὴ περισυλλεχθεὶς, ὁ μὴ συναχθεὶς, ἀσύνακτος ἐνθ' ἀν.: *Ἀσώρευτη σταφίδα Λεξ. Δημητρ. Βελανίδι ἀσώ- ρευτο αὐτόθ. Ἐρρόξαν τὰ μῆλα ἐπουκὰ 'ς σὸ δέντρο τδαὶ τδεῖνταν ἀσώρευτα Ὁφ. Τὰ σταφύλᾱ - τὰ οὔκα - τὰ φασούλᾱ ἀσώρευτα εἶν' Κερασ. Ἐκδύνεν τὸ σ'τάρ' κί ἀκόμαν ἀσώρευτον ἐν' (ἐκδύνεν = ἐξεχύθη) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυμμά- ζευτος 1.*

ἀσώρυστος ἐπίθ. *Λεξ. Δημητρ.* ἀσώρυστους Μακεδ. ἀσώριαχτος *Λεξ. Δημητρ.* ἀσώριαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώρυστος < σωρίάζω.

1) Ὁ μὴ συλλεχθεὶς εἰς σωρόν, ὁ μὴ συσσωρευθεὶς ἐνθ' ἀν.: *Εἶνι ἀσώριαγους οὐ καρπὸς Αἰτωλ. Τό 'χου ἀσώ- ριαγου τοῦ σ'τάρ' αὐτόθ.* 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ συγκεντρώσῃ λόγῳ τοῦ πλήθους *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀσώρυστος πλοῦτος.*

ἀσωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀσωσὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσωσιος*.

Ἀπερισκεψία, ἀναισθησία: *Μὲν ἀσωσὰ ποῦ τὴ σηκώ- νεις, καμένη! Ὅλον ἀσωσὲς κάνει.*

ἄσωστος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσωστους βόρ. ἰδιώμ. ἄσω- τος Βιθυν. Δαρδαν. Κωνπλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) — Μποῆμ Ζωγραφ. 9 — *Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.* ἄσωστους Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Μακεδ. (Καστορ. Νάουσ. Χαλκιδ.) Σάμ. κ.ά. ἀνάσωστος Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀνάσουσους Μακεδ. (Σιάτ.) ἀνέσωστος Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.)—Λεξ. Αἰν. ἀνέσουσους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ. Νάουσ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνέσωστος Εὐβ. (Αἰδηψ.) ἀνέσουσους Σάμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσωστος. Διὰ τὸ ἀνέσωστος ἰδ. ἄ-στερητ.

1) Ὁ μὴ ἐξαρκέσας εἰς τι Ἡπ. 2) Ἀτελείωτος, ἀνεξάντλητος, ἀμέτρητος σύννηθ.: Ἀσωστο ἀλεύρι-κρασί λάδι. Ἀσωστα κάρβουνα-ξύλα. Ἀσωστη δουλειὰ-θάλασσα. Ἀσωστα βάσανα-παραμύθια κττ. σύννηθ. Τὸ κρῦο εἶναι ἀνυπόφορο, ὁ δρόμος ἄσωτος Μποὲμ ἔνθ' ἄν. Ἀσωτο ἀσκέρι Καλάβρυτ. Ἀσουτους κόσμους Ἀλμυρ. Ἀσουτα πλούτη Καστορ. Ἀσουτα χιτήματα Νάουσ. Πιάνουν ψάρια ἄσουτα Καστορ. || Φρ. Ἀσουστα κι ἀπλήρουτα (ἐπὶ ὑποθέσεων αἱ ὁποῖαι δὲν τελειώνουν) Θεσσ. (Ζαγόρ.) || Παροιμ. Ἀσωστη ἡ πέτρα 'ς τὰ νταμάρια καὶ τὰ κλαριά 'ς τὸ λόγγο (ἐπὶ φυγοπόνου) Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.

Θάλασσα ὁ κάμπος ἄσωστη, καράβια τ' ἄσπρα σπίτια
ποῦ πάν καὶ ταξιδεύουνε μὲ τὰ παννὰ τῆς μοίρας
ΡΓκόλφ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 56

Ἀνθίζουν τὰ τριαντάφυλλα, γελοῦν οἱ ἀνεμῶνες
κ' εἶν' οἱ βιολέτιες ἄσωστες, περήφανα τὰ κρίνα

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 18. Συνών. ἀλογάριστος Α1β, ἀλόγιαστος 2, ἀμέτρητος 1β, ἄμετρος, ἄπατος (Ι) 2, ἄπειρος, ἀτελείωτος. 3) Ὁ μὴ περατωθεὶς, ἡμιτελὴς σύννηθ.: Ἀσωστος τοῖχος. Ἀσωστο σπίτι. Ἀσωστο παραμύθι σύννηθ. Ἀνέσουσ' δ' λειὰ Θεσσ. Πουλὰ κάτ' ἑς κι ἀνέσουστα αὐτόθι. Συνών. ἄπόσωστος 1. β) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ φθάσῃ τι, νὰ μὴ ἀξιωθῇ τινος καὶ ἰδίως μακρᾶς ζωῆς Ἡπ. (Ζαγόρ.): Οὐ ἀνέσουσους, ποῦ νὰ μὴ σῶσ' κι νὰ μὴ φτάσ'! (ἀρά). 4) Ὁ μὴ συμπληρώσας τὴν ἀνάπτυξίν του, ὁ προῶρος τεχθεὶς καὶ ἐντεῦθεν ὁ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἐλαττωματικὸς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἀνδρ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Ὀλυμπ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) —Λεξ. Πρω.: Τὸ παιδί γεννήθηκε ἀνέσωστο Βούρβουρ. Ἀσωστο ἄβγο Λακων. Ἦταν μ' σὸς κι ἀνέσουσους Αἰτωλ. β) Καχεκτικὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡ ἀστένεια μ' ἔκαμ μ' σὸν κι ἀνέσουσους. 5) Ἀνόητος, μωρὸς Ἀνδρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀφ' ὅσον τὸν ἄσωστον! Σαρεκκλ. Ἀσωστες κουβέντες Λεξ. Δημητρ.: Ἀσωστα λόγια Ἀνδρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλλαλος 4, ἄμυαλος 1, ἀνάποδος Α 5δ, ἄνογος, ἀνόητος. 6) Λιποβαρὴς Νάξ. Ἀπύρανθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: Ἀσωστος 'ς τὸ ζύγισμα (Ἀπύρανθ.) Κρέας ἄσωστο Λακων. Ψάρια ἄσωστα αὐτόθι.

7) Ὁ μὴ δίκαιος, ὁ μὴ εὐθύς Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Ὁ ἄσωστος κι ἂν πλερώθηκε, ἀκόμα ἔχει νὰ λάβῃ.

ἀσώτεμα τό, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄσωτεύω.

Ἀφειδὴς δαπάνη, σπατάλη. Συνών. ἄσωτία 2.

ἀσωτεύω σύννηθ. ὠσωτεύω Ρόδ. ἀσωτέγκον Τσακων. Μέσ. ἀσωτεύομαι Ἡπ.

Τὸ μεταγν. ἄσωτεύω.

1) Ἀμτβ. ζῶ ἀσώτως σύννηθ. καὶ Τσακων.: Γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ κι ἀσωτεύει. Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀσώτενε σύννηθ.

2) Διασκεδάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.: Χτὲς βράδν ἴσαμε τοῖς δγὼ ἀσωτεύαμε. Κάθεται 'ς τὰ μαγαζιά κι ἀσωτεύει Καλάβρυτ. 3) Μετβ. σπαταλῶ, καταδαπανῶ ἀσκόπως

σύννηθ.: Ἀσώτεψε τὴν κληρονομίαν τοῦ πατέρα του - τὴν προῖκα τῆς γυναίκας του - τὴν ὑγείαν του. Ἀσώτεψε ἄπειρα πλούτη σύννηθ. Ἀσωτεμένος ἄνθρωπος (ὁ ἐν ἀσωτίᾳ βιώσας) Λεξ. Δημητρ.

ἀσωτήρευτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωτηρευτός < σωτηρεύω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ σωθῇ τις: Ἀσωτήρευτη ναι ἡ ἀρρώστια του. Ὅλα σωτηρεύονται, μόνον ὁ θάνατος εἶν' ἀσωτήρευτος.

ἀσωτία ἡ, λόγ. σύννηθ. ἄσουτία βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄσωτία.

1) Ἡ ἐν τῷ βίῳ ἀταξία, ἀκολασία, παραλυσία σύννηθ.: Ἐκαμε πολλὰς ἀσωτίες 'ς τὰ νεῖτα του σύννηθ. 2) Ἀσώτεμα, ὁ ἰδ., Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

ἄσωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἄσουτους σύννηθ. βόρ. ἰδιώμ. ἄσωτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄσωτος.

1) Ἀκόλαστος, ἀσελγής, διεφθαρμένος σύννηθ. καὶ Τσακων.: Ἀσωτος ἄνθρωπος. Ἀσωτη ζωὴ. Ἐζῆσε μιὰ ζωὴ ἄσωτη σύννηθ. 2) Σπάταλος σύννηθ.: Αὐτὸς εἶναι ἄσωτος υἱὸς (ἡ φρ. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου). Ὅσο ἄσωτος εἶναι ὁ ἕνας, τόσο φιλάργυρος εἶναι ὁ ἄλλος σύννηθ. || Φρ. Ἀσωτος ἡλιος (ὁ διαρκῶς θερμαίνων οἶονεὶ μὴ φειδόμενος τῶν ἀκτίνων του) ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 2,8 || Γνωμ. Ἀπὸ τὸν ἀκριβὸς εἶδα, μ' ἀπὸ τὸν ἄσωτο ὄχι Λεξ. Ἐλευθερουδ. Ἡ ἄσωτη νοικοκυρὰ πύργο ἀλογάρι θέλει Αἰγίν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιχτός Β 4. 3) Ἀπερίσκεπτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εὐτὸς εἶν' ἄσωτος, δὲ σκέβγεται τίποτα.

-ᾶτα (I) κατάλ. πολλαχ.

Ἐξ ἐπιρρ. εἰς -ᾶτα προερχομένων ἐξ ἐπιθέτων εἰς -ᾶτος, οἶον: ἀδερφικᾶτος - ἀδερφικᾶτα, γεμᾶτος - γεμᾶτα κττ. ἀπεσπάσθη τὸ -ᾶτα ὡς ἰδία παραγωγικὴ κατάληξις.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ἐπιρρήματα τροπικά. 1) Ἐξ οὐσιαστικῶν, οἶον: ἀδερφός - ἀδερφᾶτα, ἀλεπού - ἀλεπᾶτα κττ.

2) Ἐξ ἐπιθέτων, οἶον: ἀναπαντικός - ἀναπαντικᾶτα, ἀποστολικός - ἀποστολικᾶτα κττ. 3) Ἐξ ἐπιρρημάτων, οἶον: δεξιὰ - δεξιᾶτα, ζερβὰ - ζερβᾶτα, σκοτεινὰ - σκοτεινᾶτα, ἀνωπίσω - ἀνωπισᾶτα κττ..

-ᾶτα (II) κατάλ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοπωνυμίων εἰς -ᾶτα προελθόντων ἐξ ἐπωνύμων εἰς -ᾶτος, δηλούντων δὲ τὸν κάτοχον ἢ οἰκήτορα, ἀπεσπάσθη τὸ -ᾶτα ὡς ἰδία παραγωγικὴ κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται τοπωνύμια ἐξ ἐπωνύμων, οἶον: Βαλοσαμῆς - Βαλοσαμᾶτα, Κουρούκλης - Κουρουκλᾶτα, Μεταξᾶς - Μεταξᾶτα, Σβορώνος - Σβορωνᾶτα κττ.

ᾶτα ἐπιφών. σύννηθ. ᾶτια Ἰμβρ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Ἐν τῇ παιδικῇ γλώσσῃ συνήθως κατ' ἀναδίπλωσιν ᾶτα ᾶτα λέγεται εἰς φράσεις δηλούσας κίνησιν τινα ἐνθ. ἄν.: Πάει ᾶτα. Ἐλα νὰ πάμε ᾶτα ᾶτα σύννηθ. Συνών. ἄπ 2. 2) Ἐν τῇ παιδικῇ γλώσσῃ ὁ ἀνάδοχος Κύπρ.

ἀταβάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀταβάνιαστους Μακεδ. ἀταβάνιαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταβανιαστός < ταβανιάζω.

Ἀταβάνωτος, ὁ ἰδ.: Σπίτ' ἀταβάνιαγου Αἰτωλ.

ἀταβάνωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀταβάνουτους βόρ. ἰδιώμ.

